

**БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ
БІОГРАФІЧНИЙ СЛОВНИК.
МАТЕРІАЛИ**

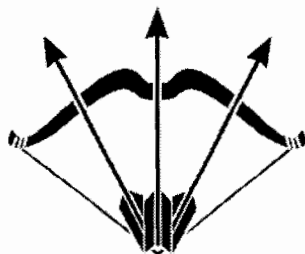
Том I

Білоцерківський міський відділ культури
Білоцерківська міська централізована бібліотечна система
Відділ інформаційно-краєзнавчої роботи

БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ БІОГРАФІЧНИЙ СЛОВНИК. МАТЕРІАЛИ

Том перший

Під загальною редакцією Євгена Чернецького

Біла Церква
Видавець О. В. Пшонківський
2010

Зміст

Євген ЧЕРНЕЦЬКИЙ. Білоцерківський біографічний словник: від перших проєктів до перших результатів	5
Розділ I. Персоналії	7
Олексій СТАРОДУБ. Директори Білоцерківської гімназії та реального училища	9
Яковлев Аристарх Олександрович	10
Науменко Павло Йосипович	12
Вілуєв Василь Васильович	14
Чалий Михайло Корнійович	16
Шидловський Андрій Петрович	20
Самусь Данило Іванович	24
Сокович Олександр Антонович	26
Пересветов Микола Павлович	28
Самойлович Іван Якович	32
Константинов Парфен Євграфович	34
Іванов Володимир Федорович	35
Конський Петро Олексійович	36
Лихачов Іван Васильович	37
Апатолій БОНДАР, Олександр ЯРМОЛА. На чолі білоцерківського самоврядування. Біографічні відомості про голів виконкому Білоцерківської міської ради депутатів трудящих, виконкому Білоцерківської міської ради народних депутатів, Білоцерківської міської ради та міських голів Білої Церкви (1944-2009 рр.)	39
Малашкевич Іван Арсентійович	39
Срібняк Микита Лук'янович	41
Фурсов Яків Андрійович	43
Маломуж Володимир Григорович	45
Залевський Василь Павлович	47
Шуліпа Геннадій Володимирович	48
Савчук Василь Петрович	50
Розділ II. Біографічні та генеалогічні розвідки	53
Ольга СЛІПЧЕНКО. Нестор Шараєвський	55
Вступ	55
Огляд джерел	56
Розділ I. Відродження Української Автокефальної Православної Церкви в XX столітті	58
Розділ II. Нестор Шараєвський. Життя та діяльність у дорволюційні роки	60

Розділ III. Нестор Шараєвський. Післяреволюційна діяльність	68
Висновок	72
Використана література	73
Архівні матеріали	74
Матеріали Науково-допоміжної бібліотеки Центральних архівів України	76
Додатки	76
Розділ III. Списки та реєстри	79
Євген ЧЕРНЕЦЬКИЙ. Парафіяни Білоцерківського костьолу за першою частиною метричної книги 1905 року	81
Анатолій БОНДАР, Олексій СТАРОДУБ. Реєстр депутатського корпусу Білоцерківської міської ради за 1947-2009 роки	119
Олександр МАРТИНЕНКО. Персоналії на шпальтах часопису “Ленінський шлях” за 1949 рік	261

Анатолій БОНДАР, Олександр ЯРМОЛА

**На чолі білоцерківського самоврядування.
Біографічні відомості про голів виконкому
Білоцерківської міської ради депутатів
трудящих, виконкому Білоцерківської міської
ради народних депутатів, Білоцерківської
міської ради та міських голів Білої Церкви
(1944-2009 рр.)**

МАЛАШКЕВИЧ Іван Арсентійович

Народився 1894 р. в селі Селище на Вінниччині, в родині робітника. Родина була багатодітна – 13 дітей. Закінчив церковно-приходську школу. З раннього дитинства почав працювати, в сім років став пастухом, одинадцятирічним хлопцем працював на бурякових плантаціях. Потім йде на цукровий завод, де здобуває фах слюсаря. В 1915 р. його забирають до російської армії. Під час революційних подій 1917 р. переходить на бік більшовиків. Будучи солдатом залізничного полку в Петрограді, перейшов на бік більшовицької армії. В 1918 р. був призначений командиром залізничного полку, також був призначений начальником штабу Червоногвардійського полку, потім командиром бронепоезда, який діяв в Жмеринці, Овручі, Новоград-Волинському, Проскуріві (сучасний Хмельницький) та Коростені. Іван

Малашкевич, як і всі прихильники більшовицької ідеології воювали з провідниками та прихильниками української державності.

Під час революційних подій Іван Малашкевич був контужений та поранений. Після шпиталю він був на короткий час призначений комісаром Подільської залізничної дороги. Після встановлення радянської влади переходить працювати на різні керівні посади.

В 1922 р. його обирають головою Гайсинської міської ради, а 1923 р. – головою Могилів-Подільської окружної ради робітничо-селянських і червоноармійських депутатів. З 1927 по 1930 р. – директор Вучанського комбінату цукрової промисловості, з 1930 по 1931 р. – управляючий шахтою Смолянка. З 1931 по 1932 р. – директор заводу сільськогосподарського машинобудування ім. Енгельса в Запоріжжі, з 1932 по 1934 р. директор заводу сільськогосподарського машинобудування ім. Петровського в Херсоні. З 1934 по 1941 рік директор сільськогосподарського машинобудування ім. Калющенка в Челябінську. З 1941 по січень 1944 року працював директором маслозаводу в Саратові.

З січня 1944 р. по 2 листопада 1951 р. Іван Малашкевич – голова виконкому Білоцерківської міської ради депутатів трудящих. На його часи в місті припав важкий період повоєнної відбудови та репресій тоталітарного режиму. Обирався депутатом Білоцерківської міської та Київської обласної рад депутатів трудящих.

Був нагороджений радянськими нагородами. Серед них орден Трудового Червоного Прапора, медаль за доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.

Помер 2 листопада 1951 р. Похований у Білій Церкві.

Використані джерела та література:

1. Архівний відділ Білоцерківської міської ради, ф. 1, оп. 1, спр. 3, арк. 1; спр. 96, арк. 3.

2. І. А. Малашкевич. Біографічна довідка (записана зі слів Кваші Олександра Івановича, мешканця м. Біла Церква, бульвар 50 років Перемоги, 75, кв. 118.

3. Іван Арсентійович Малашкевич. Некролог // Ленінський шлях. – 1951. – 4 листопада. – №133 (4167). – С. 2.

4. Малашкевич Іван Арсентійович, кандидат у депутати до Київської обласної Ради депутатів трудящих від виборців Білоцерківського третього міського виборчого округу №120 // Особистий архів Олександра Кваші.

5. Місто Біла Церква: Історія самоврядування та символіки. – Біла Церква, 2007. – С. 97.

СРІБНЯК Микита Лук'янович

Народився 4 листопада 1902 року в селі Рахни Польові (нині в Тиврівського району Вінницької області) в родині селян. Батько Лук'ян Миколайович Срібняк до революції мав два гектари землі, хату, сарай. Родина складалася з десяти чоловік. Працював до 1917 року муляром. Мати працювала ткачинею на кустарному верстаті.

До революції Микита Срібняк ніде не навчався. Разом з батьком та братом Андрієм пасли громадську худобу. З 1915 по 1917 рік він працював у поміщика, з 1917 по 1920 рік – наймитом у заможних селян. З 1920 по 1922 рік працював у батьківському господарстві.

Родина Срібняків відразу сприйняла радянський режим, співпрацювала з комітетом незаможних селян (комнезамами), які насаджували комуністичні порядки на селі. За таку співпрацю Лук'ян Срібняк отримав 4 гектари землі, мав коняку та корову.

В 1928 році більша частина родини Срібняків вступила до колгоспу. Лук'ян Срібняк працював сторожем колгоспного млина, дві дочки його – Тетяна та Єфросинія – також були колгоспницями. Старший син Андрій працював на залізниці, а молодший, Семен, був капітаном у РСЧА.

За допомогою комнезамів та комсомолу в 1922 році Микита Срібняк вступає в ремісничу колонію міста Тиврів Вінницької області, де працював в підсобному господарстві та навчався столярній справі до 1923 року. З 1923 по 1927 рік навчався у Вінницькому педагогічному технікумі.

З 1927 по 1928 рік працював викладачем історії та української мови школи селянської молоді в селі Черепашинці Калинівського

району Вінницької округи. З 1928 по 1930 рік був завідувачем відділу народної освіти Хмільницького райвиконкому Вінницької області, викладав історію в середній школі, був редактором районної газети “Голос колективіста”.

З 1930 по 1933 рік навчався в Московській академії комуністичного виховання, за сумісництвом був завідувачем шкільним відділом учительської газети “За комуністичну освіту”.

З 1933 по січень 1935 року працював старшим інструктором у справах преси політсектору Дніпропетровського земельного управління. З січня 1935 по жовтень 1935 року – викладач, директор будівельного технікуму міста Дніпропетровськ. З листопада 1935 по лютий 1938 року був директором та вчителем Дніпропетровської середньої школи №67. З лютого по вересень 1938 року – завідувач відділу шкіл та науки Дніпропетровського обкому КП(б)У.

З вересня 1938 по грудень 1945 року перебував на військовій службі в органах НКВС у Москві. Під час II світової війни виконував завдання НКВС у військах Червоної армії слідкувати за т. з. “благонадійністю”: за найменшу підозру у відхиленні від генеральної лінії офіційної ідеології солдати та офіцери зазнавали репресій.

В органах НКВС Срібняк служив весь час секретарем партійної організації. Із органів був звільнений за власним проханням та за проханням шкільного відділу ЦК КП(б)У.

З грудня 1945 по січень 1948 року – директор Білоцерківського педагогічного училища. Прагнув зміцнювати матеріальну базу закладу. За його сприяння в серпні 1946 року було обладнано 5 кабінетів, придбано 100 ліжок, 50 комплектів м'якого інвентарю. Було побудовано лазню, пральню, організовано взуттєву майстерню, підсобне господарство.

З 1948 по 1952 рік на посаді другого секретаря Білоцерківського міському Компартії України. З 10 січня 1952 по 8 березня 1963 рік працював головою міськвиконкому Білоцерківської міської Ради депутатів трудящих.

Його діяльність в Білій Церкві припала на злам двох епох радянської історії. Закінчувалося сталінське правління з післявоєнною відбудовою і посиленням репресій та починалася хрущовська відлига.

З 8 березня 1963 року пенсіонер. Займався громадською роботою, був громадським кореспондентом газет “Ленінський шлях” та “Київська правда”.

Обирався депутатом міської та обласної рад депутатів трудящих. Був нагороджений радянськими нагородами, зокрема сімома медалями,

серед них за перемогу у Великій Вітчизняній війні, за перемогу над Японією, за доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.

Помер Микита Срібняк 19 березня 1987 року. Похований у Білій Церкві.

Використані джерела та література:

1. Архівний відділ Білоцерківської міської ради, ф. 1, оп. 1, спр. 252, арк. 1-2; спр. 725, арк. 2.

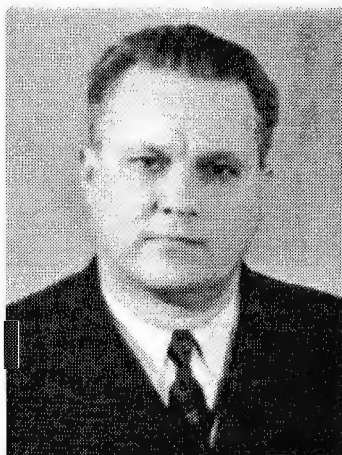
2. Державний архів Київської області, ф. П-30, оп. 12, спр. 2117, арк. 1-3, 9, 13-13 зв.

3. Кандидати в депутати Київської обласної ради депутатів трудящих, М. Л. Срібняк // Ленінський шлях. – 1955. – 18 лютого. – №21 (4968). – С. 2.

4. Микита Лук'янович Срібняк. Некролог // Ленінський шлях. – 1987. – 21 березня. – №45 (11714). – С. 2.

5. Місто Біла Церква: Історія самоврядування та символіки. – Біла Церква, 2007. – С. 97.

ФУРСОВ Яків Андрійович

Народився 8 жовтня 1911 року в селі Рижево (нині Дмитрівський район Курської області Російської Федерації) в родині селян.

Батько, Фурсов Андрій Петрович, був теслею. В 1913 році він разом з родиною переїхав до Білої Церкви, працював на різних будівництвах як десятник, а потім – технік-будівельник. Мати була домогосподаркою.

В 1929 році Яків Фурсов закінчив семирічну школу №16 в місті Біла Церква. В 1929 році вступив до Білоцерківської механічної

профшколи, яка була реорганізована в Таращанський технікум механізації сільського господарства. Цей заклад закінчив в 1933 році.

З лютого по серпень 1933 році працював дільничним механіком Тетіївської МТС. З серпня 1933 року по липень 1940 року – на заводі „Сільмаш” ім. 1-го Травня на різних інженерно-технічних посадах від майстра дільниці до механіка заводу. З липня 1940 по липень 1941 року перебував на посаді завідувача навчально-виробничою частиною Білоцерківського ремісничого училища №3.

В липні 1941 року був евакуйований в місто Сталінград (нині Волгоград) РРСФР. З вересня 1941 по серпень 1942 року працював на Сталінградському автотракторному ремонтному заводі на посаді головного механіка.

Після захворювання на тиф був евакуйований до Уфі. З вересня по листопад 1942 року лікувався в 1-й Уфимській лікарні.

17 грудня 1942 року був мобілізований до Червоної армії. З грудня 1942 року по липень 1943 року проходив курси молодших лейтенантів в Уфі. Після їх закінчення був направлений у місто Чкалов в 19-й резервний офіцерський полк. З вересня 1943 по січень 1944 року перебував у Москві в запасному полку офіцерського складу Московської офіцерської бригади Чернишевського гарнізону, був завідувачем гаражем.

З січня 1944 року був направлений в 29-й стрілецький полк 38-ї стрілецької дивізії 40-ї армії в званні старшого лейтенанта. Перебував на посаді начальника військово-технічної служби. Брав участь у II світовій війні в складі II Українського фронту. Проходив військову службу в Румунії, Угорщині, та Болгарії. В жовтні 1945 році демобілізувався з армії і повернувся до Білої Церкви.

З листопада 1945 року по серпень 1950 року – завідувач будівельним відділом Білоцерківського міському Компартії України. З вересня 1950 по вересень 1952 року навчався в Дніпропетровській обласній партійній школі. У 1958 р. закінчив заочне відділення Вищої партійної школи при ЦК КПРС.

З жовтня 1952 по січень 1960 року працював завідувачем промислово-транспортним відділом Білоцерківського міському Компартії України. З січня 1960 року по 29 березня 1963 року на посаді другого секретаря Білоцерківського міському Компартії.

З 8 березня 1963 по 19 грудня 1970 року Яків Фурсов був на посаді голови виконкому Білоцерківської міської Ради депутатів трудящих.

З 19 грудня 1970 р. перебував на пенсії.

Обирався депутатом Білоцерківської міської та Київської обласної Рад депутатів трудящих. Нагороджений радянськими нагородами:

медаль “За бойові заслуги” (1944 р.), “Медаль за Будапешт” (1945 р.), “Медаль перемога над Німеччиною” (1945 р.). В 1966 році був нагороджений “Орденем Знак Пошани”.

Помер Яків Фурсов 3 жовтня 1983 р.

Використані джерела та література:

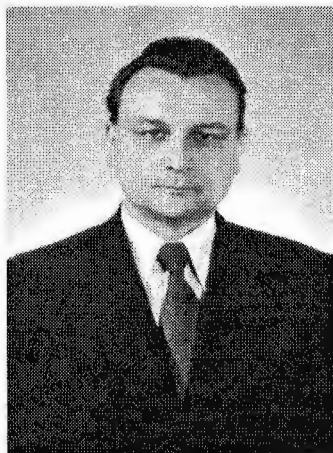
1. Державний архів Київської області, ф. П-5, оп. 40, спр. 138, арк. 1-8, 37, 42, 45.

2. Архівний відділ Білоцерківської міської ради, ф. 1, оп. 1, спр. 854, арк. 2.

3. Яків Андрійович Фурсов. Некролог // Ленінський шлях. – 1983. – 6 жовтня. – №161 (11095). – С. 3.

4. Місто Біла Церква: Історія самоврядування та символіки. – Біла Церква, 2007. – С. 97.

МАЛОМУЖ Володимир Григорович

Народився 24 серпня 1934 року в Білій Церкві в родині військовослужбовця. В 1952 р. закінчив середню школу в Харкові. В 1957 році закінчив Київський політехнічний інститут.

З вересня 1957 по серпень 1958 року працював в місті Єнакієвому Сталінської (нині Донецької) області інженером-конструктором, начальником ремонтно-механічного цеху.

В серпні 1958 року по рекомендації райкому комсомолу був направлений на навчання в органи державної безпеки. З серпня 1958 по березень 1960 року слухач школи №311 КДБ при Раді міністрів СРСР, яка знаходилася в Новосибірську. В лютому 1960 році по закінченню

навчання був демобілізований із органів КДБ у зв'язку із скороченням збройних сил.

З 3 березня 1960 року почав працювати на Білоцерківському заводі Сільмаш ім. 1-го травня. Займав посади майстра, начальник цеху та головного інженера.

В березні 1965 року був обраний другим секретарем Білоцерківського міського КПУ.

26 листопада 1970 року обирається головою виконкому Білоцерківської міської Ради депутатів трудящих.

В 1972 році закінчив заочно вищу партійну школу при ЦК КПРС. В травні 1973 року відкликаний на роботу в Київський обком КПУ на посаду завідувача відділу обкому КПУ. В 1975 року був вибраний заступником голови облвиконкому Київської обласної Ради трудящих. В 1981 року затверджений головою планової комісії. В 1984 року обраний другим секретарем Київського обкому КПУ.

З 1988 року переведений за станом здоров'я в головне планово-економічне управління, на посаду заступника начальника управління. З 1992 року призначений заступником голови комітету економіки і прогнозування Київської обласної державної адміністрації.

Обирався депутатом Білоцерківської міської та Київської обласної ради народних депутатів.

З 1 вересня 1994 року вийшов на пенсію. Нині пенсіонер, мешкає в Києві.

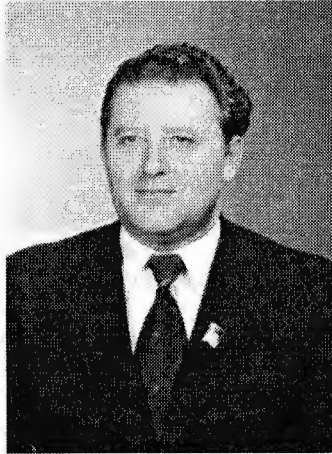
Був ліквідатором аварії на ЧАЕС.

Нагороджений трьома орденами "Трудового Червоного Прапора" та ювілейною медаллю "За доблесну працю".

Використані джерела та література:

1. Державний архів Київської області, ф. П-30, оп. 10, спр. 744, арк. 2-3 зв.
2. Маломуж Володимир Григорович. Біографічна довідка // Особистий архів Маломужа Володимира Григоровича.
3. Кандидат у депутати Київської обласної ради депутатів трудящих по Січневному виборчому округу №9 Маломуж Володимир Григорович // Особистий архів Маломужа В. Г.
4. Місто Біла Церква: Історія самоврядування та символіки. – Біла Церква, 2007. – С. 97.

ЗАЛЄВСЬКИЙ Василь Павлович

Народився 2 лютого 1934 р. в селі Володимирівка Володарського району Київської області в родині селянина. Батьки працювали в колгоспі.

В 1950 р. закінчив Капустенську семирічну школу і вступив на навчання до Київського електромеханічного технікуму авіаційної промисловості. В 1954 р. після закінчення технікуму був направлений на роботу в місто Рибінськ Ярославської області Росії на авіаційний завод. З 1954 по 1957 р. служив в Радянській армії.

З травня 1958 по травень 1962 р. працював на заводі “Авотрактородеталь” ім. 1-го травня інженером-технологом та інженером-диспетчером (практично – звільненим секретарем комітету ЛКСМУ).

З травня 1962 по травень 1973 рік працював в міській компартії інструктором, завідувачем промислово-транспортним відділом, а з грудня 1970 по травень 1973 р. був на посаді другого секретаря міського компартії. В 1969 р. закінчив інститут народного господарства. Закінчив вищу партійну школу при ЦК КПРС.

З травня 1973 по грудень 1988 р. обирався головою виконкому Білоцерківської міської Ради спочатку депутатів трудящих, потім народних депутатів.

З грудня 1988 р. по липень 1992 р. працював начальником відділу розміщення продуктивних сил і трудових ресурсів Київського облвиконкому. Потім працював в автотранспортних організаціях.

З травня 1999 р. обіймав посаду заступника директора Білоцерківської філії Міжрегіональної академії управління персоналом.

З травня 2002 р. працював директором Білоцерківської філії Університету сучасних знань. Нині пенсіонер.

Обирався депутатом Білоцерківської міської та Київської обласної Рад народних депутатів. Нагороджений двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденом “Знак Пошани” і сімома медалями.

Використані джерела та література:

1. Василь Павлович Залевський. Біографічні дані // Особистий архів В. П. Залевського.

2. Кандидат у депутати Київської обласної ради депутатів трудящих по Зарічанському виборчому округу Залевський Василь Павлович // Особистий архів В. П. Залевського.

3. Місто Біла Церква: Історія самоврядування та символіки. – Біла Церква, 2007. – С. 97.

ШУЛПА Геннадій Володимирович

Народився 2 березня 1940 року в місті Сіверськонецьк Луганської області в родині службовців.

В 1956 році закінчив Сіверськонецьку середню школу. З 1956 по 1959 рік навчався у Свердловському Ворошиловградській (Луганській) області будівельно-монтажному технікумі.

З 1959 по 1962 рік – служба в Радянській армії в повітряно-військових силах Уральського військового округу.

З 1962 по 1963 рік – технік монтажно-технічного відділу дослідно-конструкторського бюро синтетичних продуктів м. Сіверськонецьк Ворошиловградської області. З 1964 по 1965 роки – інженер технологічного відділу дослідно-конструкторського бюро синтетичних продуктів м. Сіверськонецьк Ворошиловградської області.

З 1965 року переїхав на постійне проживання до Білої Церкви. З 1965 по 1967 рік інженер, старший інженер відділу виробництва тресту Київортехбуд м. Біла Церква Київської області. З 1967 по 1969 керівник групи відділу проектів виробничих робіт відділу тресту Київортехбуд м. Біла Церква Київської області.

В 1968 році закінчив Одеський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю промислове і цивільне будівництво, інженер-будівельник. З 1969 по 1971 рік начальник відділу проектів виробничих робіт тресту Київортехбуд м. Біла Церква.

З 1971 по 1975 роки секретар парткому тресту Білоцерківімбуд. З 1975 по 1981 рік завідувач відділу організаційної роботи Білоцерківського міському Компартії України. З 1981 по 1988 рік другий секретар Білоцерківського міському КПУ

В грудні 1988 році обраний головою виконкому Білоцерківської міської Ради народних депутатів. 28 березня 1990 року на альтернативній основі обраний головою Білоцерківської міської Ради. Впродовж 1994-1998 рр. голова Білоцерківської міської Ради. В 1998-2006 рр. – міський голова Білої Церкви.

Був членом асоціації мерів міст України та Київської області. Обирався депутатом Білоцерківської міської та Київської обласної рад.

Нагороджений 2-ма орденами “Трудового Червоного Прапора”, орденом “За заслуги” третього ступеня та іншими нагородами. В 2000 році присвоєно звання “Почесний громадянин Білої Церкви”.

Помер 16 листопада 2006 року.

Родина: дружина Лариса Маркіянівна, син В'ячеслав; батьки: Володимир Олександрович (помер в 1944 році) і Зінаїда Андріївна; брат Леонід Володимирович Шуліпа та сестра Людмила Володимирівна Чернишова.

Використані джерела та література:

1. Архівний відділ Білоцерківської міської ради, ф. 1, оп. 1, спр. 481, арк. 3.

2. Шуліпа Геннадій Володимирович. Довідка // Загальний відділ Білоцерківської міської Ради.

3. Шуліпа Геннадій Володимирович. Некролог // Замкова Гора. – 2006. – 24 листопада. – №97-98 (138-139). – С. 2.

4. Державний архів Київської області, ф. П-5, оп. 54, спр. 201, арк. 3, 6.

САВЧУК Василь Петрович

Народився 6 травня 1959 р. Батько – Савчук Петро Микитович. Працював столяром на Білоцерківській меблевій фабриці. Помер в 1982 р. Мати – Савчук Надія Павлівна. Працювала 36 років вчителем в білоцерківських школах. Зараз пенсіонерка. Сестра – Демчук (Савчук) Наталія Петрівна. Працює вчителем в Білоцерківській школі №11.

В 1966 р. пішов до першого класу Білоцерківської школи №3, яку закінчив в 1976 р. із золотою медаллю. Впродовж 1976-1981 рр. – студент історичного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Побував в будівельних студентських загонах (кожне літо) – Тувинська АРСР, Казахстан, Сибір, Сахалін.

Після закінчення навчання в університеті в 1981 р. розпочав трудову діяльність в Білоцерківській школі №11. Спочатку вчителем історії. Потім – заступник з виховної роботи і заступник з навчальної роботи. В 1985 р. був призначений директором школи №16. За цей час школа №16 значно зміцнила навчально-матеріальну базу та покращила навчально-виховний процес. На посаді директора школи пропрацював до 1990 р. Всі ці десять років пропагував туризм в школі. Ходив сам і возив школярів в походи різної категорії складності і різних видів: пішохідні (Карпати, Курильські острови), водні (Україна, Карелія), гірські (Кавказ).

В 1990 році, під час виборів на багатомандатній основі був обраний депутатом міської і Київської обласної рад. А потім з числа депутатів міської ради був обраний заступником голови міської Ради, яку і займав протягом двох скликань міської ради до 1998 р. За

тодішнім законодавством це була друга особа після голови міської ради.

Основні успіхи на цій посаді:

- очолив комісію по розслідуванню впливу ГКЧП на території міста і успішно була організована робота;

- відповідав за реалізацію щойно прийнятого закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи». Успішна робота дала можливість по сьогоднішній день користуватися підтримкою ліквідаторів першої та другої категорії, переселенців, яких прийняло місто;

- на рівні області та держави відстоював інтереси жителів міста, коли стояло питання про виключення міста з переліку територій, віднесених до зони посиленого радіологічного контролю, а значить зняття з населення пільг передбачених законом;

- очолив роботу по екологічних напрямках:

- а) заборона подачі дніпровської (неочищеної) води в річку Рось для подальшого транзиту на м. Умань;

- б) загострення уваги на конкретні дії щодо оздоровлення дендрологічного парку «Олександрія»;

- розробив і вдало впровадив програму приватизації міської комунальної власності. Забезпеченням прозорості та публічності приватизації стали приватизаційні аукціони та комерційні і некомерційні конкурси. Надзвичайно великі надходження дали можливість додаткового виконання плану соціально-економічного розвитку міста. На ці кошти куплялись тролейбуси, будувалось приміщення міського будинку урочистих подій, розпочато було будівництво школи по вул. Зеленій;

- за його безпосередньою участю вирішувались питання забезпечення квартирами працівників освіти, охорони здоров'я та інших бюджетних установ.

З 1998 року працював заступником міського голови. Відповідно до службових обов'язків відповідав за роботу гуманітарної сфери і реалізацію в місті «чорнобильського» законодавства.

За цей час:

- в основному завершено реформування освітянської галузі і освіта Білої Церкви по праву займає котрий рік підряд перше місце в Київській області;

- відбувається оптимізація закладів охорони здоров'я, вдалося зберегти мережу лікувальних закладів, хоча кілька років тому відбулося велике скорочення лікарняних ліжок і скорочення посад;

- центр соціальних служб для молоді визнано кращим в Україні, його робота охоплює всі мікрорайони міста і спрямована на дітей з неблагополучних сімей, профілактичній роботі щодо запобігання таких захворювань як СНІД, наркоманія;

- не тільки збережена мережа шкіл мистецтва (їх п'ять в Білій Церкві), але й з'явилися нові колективи – муніципальний оркестр, симфонічний оркестр, вокальні та хореографічні колективи, відновлено роботу театру ім. П. К. Саксаганського;

- відкрилися нові спортивні школи: ДЮСШ «Юність», дитяча футбольна школа «Зміна», ДЮСШ «Олімп», для велосипедної школи олімпійського резерву «Промінь» віддано приміщення колишнього дитячого садочка. Все це дало свої результати – місто з року в рік є кращим в області по спортивній роботі, а спортсмени-земляки виборюють чільні місця в Україні та на міжнародних змаганнях;

- стовідсотково забезпечується виплата компенсацій та дотримання пільг передбачених законом «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи».

З березня 2006 р. міський голова Білої Церкви.

Одружений. Дружина – Савчук Галина Петрівна. Працює вчителем початкових класів Білоцерківської школи №16. Має двох синів. Олег – студент п'ятого курсу Київського національного університету, економіст, учасник Помаранчевої революції, перебував у наметовому містечку. Тарас – студент другого курсу цього ж вузу, юрист.

Б61 Білоцерківський біографічний словник. Матеріали / Під заг. ред. Є. Чернецького. – Біла Церква: Вид. О. Пшонківський, 2010.
ISBN 978-966-2083-71-2 (Повне зібрання)
ISBN 978-966-2083-72-9 (Т. 1. – 336 с.)

Збірник містить напрацювання з білоцерківської біографістики. В ньому видано як біографічні відомості про представників місцевої влади в період після Другої світової війни, так і про інтелігенцію Білої Церкви. Окремі публікації присвячені римо-католикам як одній з найбільш впливових у міському житті конфесійних груп часів Російської імперії. Також дуже важливим є іменний покажчик до газети “Ленінський шлях” за 1949 р. – перша спроба ввести в науковий обіг багатющий біографічний матеріал білоцерківської періодики.

Видання адресоване науковцям та всім небайдужим до історії Білої Церкви.

ББК 26.89 я2 (4УКР-2Біла Церква)